

Carta do Prelado (xuño 2008)

"Coñecer, experimentar, vivir, testemuñar: nesas catro palabras, pódese condensar a correspondencia dos cristiáns ao Amor de Deus". O trato de Deus, un Deus con corazón de Pai, centra a carta deste mes do Prelado do Opus Dei."

17-06-2008

Queridísimos: ¡ que Xesús me garde
ás miñas fillas e aos meus fillos!

Ao escribirvos neste comezo do mes de xuño, aflúe ao meu corazón a necesidade de dar grazas de novo a Deus por todos os seus dons. A solemnidade do Corpus Christi, na vixilia do cal impartín o presbiterado a trinta e seis diáconos da Prelatura del Opus Dei; a solemnidade do Sagrado Corazón de Xesús, hai dous días; e onte, sábado, a festa da Visitación de Nosa Señora, constitúen convites para incrementar a nosa gratitude ao noso Redentor, do Corazón aberto na Cruz do cal nos chegan todos os bens. O noso agradecemento diríxese tamén á Santísima Virxen, **canle espléndida e fecunda** -como se expresaba San Xosemaría- pola que nos veñen todas as grazas do Ceo. Acudo ao seu Corazón inmaculado -ontes era a súa memoria litúrxica, aínda que este ano non se celebraba- pregándolle que nos conceda todas as súas delicadezas para aprender día a día a tratar máis e mellor ás tres Persoas

divinas. ¿Como te dirixes expresamente a Deus Pai, a Deus Fillo, a Deus Espírito Santo?

Haurietis aquas in gaudio de fontibus salutis [1], sacaredes auga con gozo das fontes da salvación. Estas palabras, do profeta Isaías, dan nome á encíclica coa que o Papa Pío XII conmemorou o primeiro centenario da extensión da festa do Sagrado Corazón de Xesús á Igrexa universal. Rememorando ese documento, Benedicto XVI escribe que **o costado traspasado do Redentor é a fonte á que nos invita a acudir a encíclica *Haurietis aquas*: debemos recorrer a esta fonte para alcanzar o verdadeiro coñecemento de Xesucristo e experimentar máis a fondo o seu amor [2].**

Fun testemuña de como San Xosemaría cultivou sempre unha grandísima devoción ao Sagrado Corazón de Xesús. Prendera na súa

alma dende neno e, con transcorrer dos anos, foi adquirindo raíces máis fondas na súa vida interior e na súa grande preparación doutrinal. En momentos de dificultade para a vida da Igrexa -tamén desta *partecica*, a Obra- consagrou o Opus Dei ao Corazón Sacratísimo do Redentor. Máis tarde, cando nalgúns ambientes se menosprezaba esta recia devoción, saíu na súa defensa con apaixonado amor e con profundidade teolóxica, como se pon de manifesto nunha das homilías recollidas en *Es Cristo que pasa* [3]. Acolliase á misericordia dese Corazón, e así -a pesar de todas as dificultades que xurdían- procedía coa paz e a alegría que o mundo non pode dar [4].

Consideraba a enorme riqueza ***que se encerra nestas palabras:***
Sagrado Corazón de Xesús. Cando falamos de corazón humano -
recalcaba- non nos referimos só

aos sentimentos, aludimos a toda a persoa que quere, que ama e trata os demais. E, no modo de expresarse os homes, que recolleron as Sagradas Escrituras para que poidamos entender así as cousas divinas, o corazón é considerado como o resumo e a fonte, a expresión e o fondo último dos pensamentos, das palabras, das accións[5].

Deus caritas est [6], Deus é Caridade. Polo seu amor infinito, Deus Pai enviou ao mundo ao seu Fillo unixénito, para que todo o que cree en Él non pereza, senón que teña vida eterna [7]. Por amor, igualmente infinito, Xesucristo encarnouse no seo da Virxe María, permaneceu nun escuro canto da terra nosa, traballou como nós, sufriu e gozou como nós, e finalmente morreu no pau da Cruz, ofrecendo a súa vida voluntariamente para rescatarnos dos nosos pecados. Por ese amor

deunos á súa Nai como Nai nosa, cando agonizaba no Gólgota. Tras a resurrección e ascensión ao Ceo, por amor, en unión co Pai, enviounos o Espírito Santo, ademais de quedar connosco no Santísimo Sacramento de la Eucaristía: co seu corpo e o seu sangue, coa súa alma e a súa divindade, feito Pan de vida, alimento das nosas almas e dos nosos corpos, garantía e semente da resurrección gloriosa que tamén nós agardamos. O Paráclito, Amor do Pai e do Fillo, ensínanos coa acción da súa graza a internarnos constantemente no camiño da santidad.

A devoción ao Corazón de Xesús preséntanos un urxente convite a considerar e agradecer os misterios centrais da nosa fe: ***poñemos de manifesto a certeza do amor de Deus e a verdade da súa entrega a nós. Ao recomendar a devoción a ese Sagrado Corazón, estamos a***

recomendar que debemos dirixirnos integralmente -con todo o que somos: a nosa alma, os nosos sentimentos, os nosos pensamentos, as nosas verbas e as nosas accións, os nosos traballos e as nosas alegrías- a todo Xesús. Nisto concrétase a verdadeira devoción ao Corazón de Xesús: en coñecer a Deus e coñecernos a nós mesmos, e en mirar a Xesús e acudir a Él, que nos anima, ensínanos, guíanos. Non cabe nesta devoción máis superficialidade que a do home que, non sendo integralmente humano, non acerta a percibir a realidade de Deus encarnado[8]. ¿Somos amigos deste exame, deste mirarnos diariamente no Señor?

O culto ao Sagrado Corazón revélasenos como resposta da Igrexa ao amor infinito da Santísima Trindade ás súas criaturas. O Santo Padre expón que ese culto é, ao

mesmo tempo, o contido de toda verdadeira espiritualidade e devoción cristiá. Polo tanto, é importante subliñar que o fundamento desta devoción é tan antigo como o cristianismo [9]. Por iso, invita os católicos a abrirse ao misterio de Deus e do seu amor, deixándose transformar por el [10]. E propón recorrer a esta fonte para alcanzar o verdadeiro coñecemento de Xesucristo e experimentar máis a fondo o seu amor. Así poderemos comprender mellor o que significa *coñecer* no Xesucristo amor de Deus, *experimental*o tendo posta nosa mirada en Él, ata *vivir* completamente da experiencia dese amor, para podelo *testemuñar* aos demais [11].

Coñecer, experimentar, vivir, testemuñar: nesas catro palabras, pódese condensar a correspondencia dos cristiáns ao Amor de Deus.

Tráenme á memoria aquelas outras etapas da vida cristiá, que San Xosemaría sinalaba dende os comezos da súa misión fundacional e que recomendou incansablemente.

Neste esforzo por identificarse con Cristo -sinalaba-, distinguín como catro chanzos: buscalo, atoparlle, tratalo, amalo. Quizais comprendedes que estades como na primeira etapa. Buscádeo con fame, buscádeo en vós mesmos con todas as vosas forzas. Se obrades con este empeño, atrévome a garantir que xa o atopastes, e que comezastes a tratalo e a amalo, e a ter a vosa conversación nos ceos (cfr. Flp3, 20)[12].

Primeiro, pois, *busquemos* a Cristo un día e outro, con fame e sede da súa compañía: *como ansía o cervo as correntes de auga, así ansíache a miña alma, Deus meu* [13]. Para iso, coidemos as prácticas de piedade cristiá coas que intentamos

entretecer cada unha das nosas xornadas, especialmente a Santa Misa e a oración, tanto mental como vocal. Imploremos a intercesión da nosa Nai a Virxe, dos Anxos Custodios, dos santos que xa gozan de Deus. Recorramos con forza a San Xosemaría, que nos ensinou -a nós e a tantos millóns de persoas-, coa súa palabra e co seu exemplo, as sendas do trato familiar con Deus na vida corrente.

Este empeño perseverante por tratar ao Noso Señor -tamén cando nos sentimos áridos e sen ganas- levaranos a *experimentar* a súa presenza xunto a nós. Ben entendido que non falo aquí de nada sensible, senón máis ben da certeza -nacida da fe e infundida polo Espírito Santo na alma- de que verdadeiramente, pola graza, somos templo vivo da Santísima Trindade; de que -como escribe innumerables veces San Pablo- existimos *in Christo Iesu*. E así,

arraigados e fundamentados na caridade, poidades comprender con todos os santos cál é a anchura e a lonxitude, a altura e a profundidade; e coñecer tamén o amor de Cristo, que supera todo coñecemento, para que vos enchades por completo de toda a plenitude de Deus[14].

O Papa afirma que **experiencia e coñecemento non poden separarse: están intimamente relacionados. Polo demais, convén destacar que un auténtico coñecemento do amor de Deus só é posible no contexto dunha actitude de oración humilde e de xenerosa dispoñibilidade [15].** Deste modo chegaremos a *vivir* de Cristo; é dicir, a referir a Él todas as ocupacións e momentos, a facer todo co único fin de agradarlle, a baleirarnos de nós mesmos para que o Señor habite en nós; é a experiencia de fe de San Pablo, cando escribe: *vivo, pero xa non vivo eu, senón que Cristo vive en min. E a*

vida que vivo agora na carne a vivo na fe do Fillo de Deus, que me amou e entregouse a si mesmo por min [16].

¡ Con que forza fixo eco San Xosemaría a estas palabras inspiradas! ***A vida de Xesucristo - escribiu-, se lle somos fieis, repítese na de cada un de nós dalgún modo, tanto no seu proceso interno -na santificación- coma na conduta externa[17].*** E noutra ocasión: ***Miráchesme moi serio..., pero á fin entendíchesme, cando te comentei: "quero reproducir a vida de Cristo nos fillos de Deus, a forza de meditala, para actuar como Él e falar só de Él[18]".***

Se nos esforzamos todos os días por permanecer en Cristo e alimentarnos de Cristo, a nosa fe traducirase necesariamente en apostolado: daremos *testemuño* do Señor coas accións e coas palabras, coa enteira existencia; e moitas persoas

sentiranse atraídas por Xesús, a pesar -ou máis ben, a través- da nosa loita persoal, feita de vitorias e de derrotas, que poderemos converter en triunfos se acudimos contritos á misericordia divina, para volver empezar. ***Se hai amor de Deus, se hai humildade, se hai perseveranza e tenacidade na nosa milicia, esas derrotas non adquirirán demasiada importancia. Porque virán as vitorias, que serán gloria aos ollos de Deus. Non existen os fracasos, se se obra con rectitude de intención e querendo cumprir a vontade de Deus, contando sempre coa súa graza e con nosa nada***[19].
¿Que desexos diarios de apostolado hai na nosa xornada?

Manteñamos con vigor xeneroso o trato con Xesucristo e procuremos levarlle moitas almas. Acudamos á intercesión de San Xosemaría, tan poderosa ante o Señor, preparando

xa dende agora a súa festa, o 26 de xuño. Deámoslle a coñecer moitas persoas, poñendo ante os seus ollos o exemplo e as ensinanzas do noso Fundador.

Hai dúas semanas viaxei a Barcelona e, antes de volver, fixen a oración na Basílica da Mercede acompañado por vós e por vós. Alí preguei á Virxe que cada unha, cada un, incorporemos a noso camiñar as palabras de San Pedro que o noso Padre meditou profundamente nesa cidade, antes da súa primeira viaxe a Roma, cando se dispoñía a abrir unha canle xurídica universal ao Opus Dei: *ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te* [20]; mira que nós deixamos todas as cousas e te seguimos. Recolleuse esa frase no Evanxeo para que os cristiáns a poñamos por obra na nosa conduta e a digamos ao oído dos nosos amigos ou amigas, pois non se pode servir a dous señores [21]. Rezábase moi ben alí, diante da

imaxe de Nosa Señora da Mercede, con toda a Obra, como fixo San Xosemaría en 1946 e noutros momentos.

Antes de rematar, desexo recordarvos que o próximo día 29, solemnidade de San Pedro e San Pablo, comeza o *ano paulino* que Benedicto XVI convocou para conmemorar os dous mil anos do nacemento do Apóstolo das xentes. Para secundar as indicacións do Santo Padre na celebración deste bimilenario, suxírovos coñecer mellor a vida e a obra deste grande Apóstolo, Patrón da Obra, lendo e meditando a fondo os *Feitos dos Apóstolos* e os escritos paulinos. San Pablo é, para todos os cristiáns, un modelo estupendo de amor a Cristo, de fidelidade á vocación, de celo ardente polas almas. Imos encomendarlle de modo especial os froitos espirituais e apostólicos deste ano especial a el dedicado.

Con todo cariño, vos bendice

o voso Pai

+ Javier

Roma, 1 de xuño de 2008.

[1] *Is* 12, 3.

[2] Benedicto XVI, Carta con motivo do 50º aniversario da encíclica "Haurietis aquas", 15-V-2006.

[3] Cfr. San Xosemaría, Homilía "O Corazón de Cristo, paz dos cristiáns,", 17-VIN-1966, en *Es Cristo que pasa*, nn. 162 ss.

[4] Cfr. *Jn* 14, 27.

[5] San Xosemaría, *Es Cristo que pasa*, n. 164.

[6] 1 *Jn* 4, 8.

[7] *Jn* 3, 16.

[8] San Xosemaría, *Es Cristo que pasa*, n. 164.

[9] Benedicto XVI, Carta con motivo do 50º aniversario da encíclica "Haurietis aquas", 15-V-2006.

[10] *Ibid.*

[11] *Ibid.*

[12] San Xosemaría, *Amigos de Deus*, n. 300.

[13] *Sal* 42, 2.

[14] *Ef* 3, 17-19.

[15] Benedicto XVI, Carta con motivo do 50º aniversario da encíclica "Haurietis aquas", 15-V-2006.

[16] *Gal* 2, 20.

[17] San Xosemaría, *Forxa*, n. 418.

[18] *Ibid.*, n. 886.

[19] San Xosemaría, *Es Cristo que pasa*, n. 76.

[20] *Mt* 19, 27.

[21] Cfr. *Mt* 6, 24.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-xuno-2008/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-xuno-2008/) (06-08-2025)